

generet af den Kontrol, som man fra det offentliges Side mener det nødvendigt at føre. Imidlertid mente de særlige Ekspertes indenfor Udvalget, at man ved at stramme Båndene for meget kunde hemme det private Initiativ, og dette blev det afgørende for Affattelsen af Loven. Vi var jo nemlig alle enige om, at saa længe som det offentlige, Stat og Kommune, er nødsaget til at paakalde den private Godgørenhed i Børneforsorgens Tjeneste, saa længe den private Godgørenhed spiller en saa overordentlig stor Rolle i Børneforsorgen, saa længe har man ikke Lov til at lægge Hindringer i Vejen, som maaske kan vise sig at være ganske unødvendige.

Naar det i Bemærkningerne til Lovforslaget hedder: „Hjemmene kan altsaa efter det anførte oprettes uden særlig Tilladelse, hvad der i og for sig maa anses for heldigt af Hensyn til det frie Initiativ“, saa viser denne Udtalelse, at man fra Ministeriets Side har været af den Opfattelse, at dette var rigtigt, men at man paa den anden Side af Erfaringerne har set, at det er ikke nok, at Autoriteterne faar Anmeldelse om, at der oprettes Hjem. Det er saaledes, som det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Marie Christensen) gjorde opmærksom paa, ikke nok, at der føres Tilsyn med disse Hjem, man maa ogsaa have en Myndighed til at skride ind. Thi det kan være meget godt at have en Viden om, at der er noget galt paa Færde, men det bliver dog af mindre Værdi, naar man ikke kan skride ind og rette det, som er galt. Og jeg forstaaer baade Bemærkningerne og den højtærede Ministers Udtalelser saaledes, at man i Ministeriet har ment, at man ikke i Henhold til Loven havde denne Myndighed, undtagen naturligvis, hvor der er Tale om Forhold af ligefrem kriminel Natur. Saa vidt jeg erindrer Forhandlingerne i Udvalget her i Tinget, var det ikke fra nogen Side Mening, og jeg skulde derfor tro, at Lovforslagene vil kunne faa en let Gang gennem Rigsdagen. Det ærede Medlem, som lige talte, tog heller ikke Afstand derfra. Der er jo dog en Ting, som, hvor vidt forskellige Anskuelser vi end kan have og har om mangfoldige Spørgsmaal, har vist sig at kunne samle os, og det er en fælles Villie til at sikre os, at Samfundets smaa Stifbørn, som skal vokse op og opdrages mellem fremmede, ikke lider Misrøgt af nogen Art, hvad enten nu denne Misrøgt er bevidst eller skyldes Mangel paa Kendskab til de Ting, man har med at gøre, eller maaske Mangel paa Evne til at tilfredsstille de Krav, som nu en Gang stilles, hvor det gælder et Barns Opdragelse, Trivsel og hele

Sundhed. Efter Lovforslaget gives der nu Overinspektøren for Hjemmene Tilladelse til en effektiv Indgriben, hvis der er Anledning dertil, og da Overinspektørens Afgørelse kan indankes for Socialministeriet, forekommer det mig, at der heri ligger en Garanti for, at man ikke bliver stillet overfor en ensidig Afgørelse, en ensidig Betragtning fra en enkelt Mands Side.

Med Hensyn til § 2 i Lovforslaget, der slutter sig til §§ 35 og 36 i den gældende Lov, kan jeg sige, at da man i sin Tid behandlede disse Paragraffer i Udvalget, var der, saa vidt jeg erindrer, ikke nogen særlig Begejstring for Udtrykket „sædeligt fordærvede Børn“. Men Udvalget maa vel altsaa ikke have været opfindsomt nok til at finde et andet Udtryk, som bedre dækkede Meningen. Naar man nu hører, at Udtrykket vækker Uvillie i Børnesagskredse, og man tillige hører, at det er praktisk uheldigt som Stempel paa Hjemmet, er det mig kun en Glæde at kunne give min Tilslutning til det af den højtærede Socialminister foreslaaede Udtryk: „Børn, der har vist sig at have en særlig vanskelig Karakter eller udvist en meget slet Opførsel“. Det forekommer mig, at dette dækker baade det, man har ment med „sædeligt fordærvede Børn“, og andre Skavanker, som der kan være ved Børnene, og jeg tvivler slet ikke om, at de Mennesker, som skal arbejde med Loven, udmærket godt ved, hvad det er, der er i Vejen med det enkelte Barn, saa de kan sætte det paa den rigtige Plads. Imidlertid er det jo bebudet, at Lovforslaget skal i Udvalg, og det er muligt, at vi der kan finde et Udtryk, som bedre tilfredsstiller til alle Sider. Jeg synes selv, at det Udtryk, der er valgt i Forslaget, er udmærket godt, men det er muligt, at vi kan være mere opfindsomme, naar vi kommer sammen igen i Udvalg, end da vi sidst behandlede Børneloven. Kun synes jeg, at man skal imødekomme de Krav, der er fremme, navnlig da det ikke alene drejer sig om et Etikette-spørgsmaal, men tillige, som det fremgaa af den højtærede Socialministers Udtalelser, om praktiske Hensyn.

Maa jeg udtrykke min Glæde over, at Børnetilsynet nu skal flyttes væk fra Justitsministeriet. Ikke fordi jeg har noget at indvende imod dette Ministerium, tværtimod, jeg sætter endogsaa den nuværende Justitsminister overordentlig højt. Som vi alle sammen ved her i Tinget, gjorde den nuværende Justitsminister et stort og meget fortjenstfuldt Arbejde, da vi havde Børneloven til Revision her sidste Gang. Den